

Nr 250.

Av herr **Dahl m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition angående försvarsväsendets ordnande.*

Kungl. Maj:ts proposition nr 20 angående försvarsväsendets ordnande torde i många avseenden innehålla goda riktlinjer för vidtagandet av de besparingar i försvarsväsendet, som betingas av förändrade ekonomiska och finansiella förhållanden. I vissa avseenden synas emellertid dessa besparingar innebära åsidosättande av försvarskrav av den vikt, att de icke kunna undanskjutas utan att alltför mycket äventyra försvarsorganisationens effektivitet.

Vi finna oss därför föranlåtna att föreslå vissa ändringar i det framlagda förslaget till försvarsorganisation. De ekonomiska förhållandena göra det till en trängande nödvändighet att i möjligaste mån begränsa den av ändringarna föranledda kostnadsökningen. Då vi ej funnit möjlighet att i andra delar uppnå besparingar, har det ej dock kunnat undvikas, att den slutliga kostnaden utvisar någon ökning.

I det att vi begränsa oss till lantförsvaret, förmäna vi, att ändringar främst böra vidtagas i syfte att:

- a) bättre tillgodose kustfästningarnas behov av infanteribesättning, samt
- b) förse armén med självständigt kavalleri.

a) *Kustfästningarnas behov av infanteribesättning.*

Kungl. Maj:t har föreslagit indragning av de båda kustfästningsinfanteriregementena. Såsom ersättning härför föreslås en ökning av Kronobergs regemente och Norra skånska infanteriregementet, resp. Svea och Göta livgarden, varigenom besättningstrupper för Karlskrona och Vaxholms fästningar skulle kunna uppsättas utan minskning av de i arméfördelningarna ingående infanteritruppförbanden. Såsom skäl för detta förfaringssätt anges endast nödvändigheten av att göra besparingar. Ur såväl organisatorisk som krigsberedskapens synpunkt anse vi emellertid de föreslagna åtgärderna vara förenade med allvarliga olägenheter.

Redan vid framförandet av förslag om uppsättande av ifrågavarande truppförband framhölls vikten av att desamma förlades till resp. fästningar, och de då anförda synpunkterna äga fortfarande aktuellt värde. I av chefen för generalstaben år 1900 avgivet förslag till ny härordning

anföres i detta avseende följande: "Om en fästning — framför allt en sådan, som är belägen vid kusten eller i närheten av gränsen — skall kunna med framgång försvaras vid krig, är det i hög grad önskvärt, att den har sin motsvarande fredsbesättning. Det kan nämligen icke vara rådligt eller med lägets krav överensstämmande, att först åtskilliga dagar efter mobiliseringsorderns utfärdande de första för fästningen avsedda, uti vederbörliga mobiliseringsplaner upptagna infanteritruppelarna anlända till densamma, utan bör det i fred finnas en besättning, som bildar stommen för krigsbesättningen och på samma gång är en säkerhetsbesättning, som är i stånd att avvärja överrumplingsförsök e. d., vare sig omedelbart före eller efter tidpunkten för själva krigsutbrottet.

Om en kust- eller gränsfästning icke har någon fredsbesättning, d. v. s. en besättning, som är förlagd inom densamma eller uti dess omedelbara närhet, är det fara värt, att den dit vid krigsutbrott avdelade, måhända för sent ankommande besättningsstyrkan icke förmår att fylla sin uppgift till följd av sin obekantskap med de nya förhållanden, i vilka den bliver försatt. Spanings- och bevakningstjänsten från en kustfästning är något helt annat än i fältkriget; avståndsbedömningen och eldstriden komma att i fästningskriget utföras under helt andra villkor och förutsättningar än i vanliga operationer; förberedelser böra i fred vidtagas för de vid krigstillfälle erforderliga förpost- och bevakningsanordningarna. Med dessa och flera andra för fästningsförsvaret säregna uppgifter bör den i krigstid behövlige besättningsstyrkan, framför allt befäls- och underbefälskadreerna, vara fullt förtrogen och detta kan den ej bliva, utan att den är förlagd till fästningen redan i fred. Såsom redan antytts, äro nu uti mobiliseringsplanerna särskilda för fästningen avsedda trupper beräknade, men att förhållandena i dessa avseenden icke kunna bliva ordnade på ett fullt tillfredsställande sätt, förrän kadern och stammen för krigsbesättningen redan under fred är på ort och ställe, torde icke tarva något vidare bevis eller någon ytterligare utläggning."

Vana vid och övning i utförande av sjötransporter är särskilt vid ifrågavarande kustfästningar av utomordentligt stor betydelse, och härtill bör därför hänsyn tagas.

Dessa krav anse vi icke i tillbörlig grad beaktade genom Kungl. Maj:ts förslag. Enligt propositionen skall ena hälften av den årliga värnpliktskontingent, som nu tillföres Karlskrona grenadjärregemente, efter detta regementes indragning erhålla sin utbildning vid Kronobergs regemente, under det att andra hälften skall utbildas vid Norra skånska infanteriregementet. De nu vid Vaxholms grenadjärregemente utbildade värnpliktiga skola efter regementets indragning utbildas vid Svea och Göta livgarden. Dessa organisatoriska förändringar komma att medföra den konsekvensen, att de båda kustfästningarna i fredstid praktiskt taget helt blottas på infanteribesättning utom vid de tillfällen, då infanteritrupp i

och för övningar förlagts dit. Härtill kommer att sådan förläggning och övning knappast kan ske i den utsträckning, att de infanteritruppförband, vilka skola i krig övertaga försvaret av fästningsverken, erhålla vare sig speciell utbildning för fästningskriget eller kunna göras förtrogna med fästningsområdenas terräng- m. fl. förhållanden. Genom det förhållandet, att propositionen icke heller upptagit någon för den blivande infanteribesättningen inom vardera av här berörda fästningar gemensam chef, som är ansvarig för personalens specialutbildning, blir sannolikheten för en effektiv sådan än mer illusorisk. En gemensam chef är behöflig även med hänsyn därtill, att han i egenskap av infanteribefälhavare i fästningen redan i fredstid måste handlägga en hel del frågor rörande fästningens försvar, såsom den blivande besättningens mobilisering och användning inom fästningen, de olika försvarsfronternas anläggande och förstärkande m. m.

Generalskommissionen, som förutsätter, att övningarna för den till besättningstrupp avsedda personalen i viss utsträckning komma att förläggas till vederbörlig fästning, framhåller också, att detta av flera skäl sannolikt icke kan ske i den omfattning, att önskvärd kännedom om försvarsområdet och om de olika försvarsanläggningarna kan förvärfvas eller nöjaktig färdighet vinnas i att lösa de särskilda uppgifter, vilka tillkomma infanteribesättningen inom en kustfästning. Kommissionen anser därför, att det föreslagna sättet att förse kustbefästningarna med infanteribesättning icke är tillfredsställande. I propositionen anföres, att marinens myndigheter ock hava avstyrkt indragandet av dessa truppförband. Chefen för kustartilleriet anför såsom skäl härför bl. a. följande:

”I en kustfästning är samarbetet mellan fästningsinfanteriet och kustartilleriet av allra största betydelse ej blott i krigstid utan jämväl i fredstid. Detta är desto mera nödvändigt, som infanteriet i krigstid har en stor del av bevakningen av fästningens sjöfront sig anförtrodd. För att kunna göras lämpat för en sådan uppgift tarvas en under flera års tjänstgöring i kustfästning och under upprepade samövningar inhämtad vana att finna sig till rätta i vissa, marinen berörande förhållanden, såsom

sjötransporter,

båttjänst,

strandbevakning,

signalering med marinen,

särskiljande av fartygstyper m. m.

Det är givet, att en från infanteriets vanliga förflyttningssätt så avvikande transportform som de i en kustfästning ofta förekommande sjötransporterna, vilka måste kunna utföras såväl nattetid som under dager, måste göras till föremål för upprepade övningar. Med den ringa båtmaterial, som i regel står till förfogande i våra kustfästningar, är det dessutom av behovet påkallat, att transporterna ske snabbt, varför tiden för

i- och urlastningar måste nedbringas till den minsta möjliga. Detta låter sig endast göra med personal, van vid dylika företag. Däri öovad trupp ej endast fördröjer en sjötransport, erfarenheten visar, att den därjämte kan röja densamma genom sin oförmåga att uppträda tyst och lugnt i de nya och oväntade situationer, som därunder uppstå. Omsorgsfullt bedrivna övningar i båttjänst och sjötransporter äro därför oundgängligen nödvändiga för de infanteritrupper, som skola delta i kustfästningsförsvaret.

Beträffande strandbevakning, signalering med marinen och särskiljande av olika fartygstyper m. m. vill jag framhålla, att det, därest ett gott resultat skall vinnas av samarbetet mellan infanteriets och kustartilleriets bevakningsenheter, är nödvändigt, att infanteribesättningarna redan i fredstid övas inom kustfästningarna, på det att den erforderliga erfarenheten och kunskapen om dessa viktiga utbildningsgrenar må erhållas. För strandbevakningens rätta uppförande är det exempelvis ofta nödvändigt att hava en viss kännedom om farvattnets inom bevakningsområdet beskaffenhet och farbarhet, att kunna mottaga och avgiva signalmeddelanden från och till egna fartyg och båtar samt att kunna igenkänna olika slag av fartygstyper. Misstag i sistnämnda hänseenden kunna bliva ödesdigra, varpå krigshistorien ingalunda saknar exempel.

En ingående kännedom om sättet för mötande av fientliga landstigningsföretag ävensom om fästningsförsvarets organisation och de lokala förhållandena i övrigt, äro ävenledes nödvändiga villkor för en framgångsrik verksamhet; en sådan kännedom kan dock endast förvärfvas genom ständigt upprepade övningar inom vederbörlig kustfästning.

För kustartilleriets vidkommande och främst för dess rörliga artilleriformationer förefinnes stort behov av att utan omgång kunna för övningar under fältmässiga förhållanden påräkna medverkan av det vapenslag, med vilket det i stor utsträckning skall samarbeta i krigstid. Det är därför i hög grad att befara, att man genom borttagande av de nämnda infanteriregementena skulle försvåra och förringa värdet av utbildningsarbetet vid kustartilleriet, framför allt vid dess rörliga artilleriformationer."

Av synnerlig vikt är, att omedelbart vid krigsutbrottet äga trupper för fästningsförsvaret till förfogande. Vid krigsutbrott kan eljest den situationen inträda, att kustfästningarna under det betydelsefulla första skedet av kriget sakna kvalificerad besättning. I all synnerhet föreligger denna fara beträffande Karlskrona, som genom sitt läge m. m. är mera hotat av en överrumpling, samtidigt som avstånden från Kristianstad och Vexjö äro ganska betydande. Det kan säkerligen i vissa fall bliva förenat med icke obetydliga svårigheter att tillräckligt snabbt föra fram de mobiliserade truppförbanden från utrustningsorterna till fästningarna. Detta senare gäller särskilt den del av Karlskrona fästningsbesättning, som skall utrustas i Kristianstad och därefter transporteras till Karlskrona. Ble-

kinge kustbanor kunna på ett flertal platser lätt beskjutas från havet; därest transporten drages upp över Älmhult—Alvesta, förenas infanteribesättningens framkomst och därmed äventyras fästningens försvar. Där-est förråd för truppförbandens utrustning m. m. upplägges i fästningarna i stället för å vederbörliga regementens förläggningssorter, uppstå avsevärda olägenheter både beträffande förrådets handhavande i fred och för utrustningsarbetet vid mobilisering. Vid bedömande av förslaget om Karlskrona grenadjärregementets indragning synes oss hänsyn även böra tagas till befolkningens önsknings, på det sätt att de värnpliktiga från Blekinge icke berövas förmånen av att få vapenövas inom det egna landskapet.

Såsom ett bevis för vilken betydelse högsta krigsledningen år 1914, då krigsfara ansågs föreligga, tillmätte behovet av besättningar i kustfästningarna må till sist anföras, att två av de fyra regementen, som mobiliserades å fastlandet, utgjordes just av de båda kustfästningsinfanteriregementena.

Det synes oss med hänsyn till ovan anförda förhållanden nödvändigt att bibehålla Karlskrona och Vaxholms grenadjärregementen. Av ekonomiska skäl hava vi dock, i likhet med vad högerreservanterna inom försvarsrevisionen och chefen för generalstaben i sitt besparingsförslag för-orda, ansett att vartdera regementet bör i fred organiseras på endast två bataljoner. Staten skulle då erhålla följande sammansättning:

<i>Officerare:</i>	<i>M a n s k a p:</i>							
1 överste och chef	10 furirer av 1. klassen	1 vapenhantverkarefurir						
1 överstelöjtnant	18 » » 2. »	av 2. klassen						
1 major	21 korpraler	1 vapenhantv.-korpral						
10 kaptener	21 vicekorpraler	1 vapenhantv.-soldat						
19 löjtnanter och fän- rikar	30 volontärer							
	1 sjukvårdsfurir av 1. klassen							
	1 sjukvårdsfurir av 2. klassen							
<i>Sekundofficerare:</i>	1 sjukvårdskorpral	<table border="0" style="margin-left: 10px;"> <tr> <td style="padding-right: 5px;"><i>Musikper- sonal</i></td> <td rowspan="4" style="font-size: 2em; vertical-align: middle;">}</td> <td rowspan="4" style="vertical-align: middle;">Samma per- sonal, som i propositio- nen uppföres vid Livrege- mentets gre- nadjäner.</td> </tr> <tr> <td><i>Civilmilitär personal.</i></td> </tr> <tr> <td><i>Civil perso- nal.</i></td> </tr> <tr> <td><i>Pensione- rad per- sonal.</i></td> </tr> </table>	<i>Musikper- sonal</i>	}	Samma per- sonal, som i propositio- nen uppföres vid Livrege- mentets gre- nadjäner.	<i>Civilmilitär personal.</i>	<i>Civil perso- nal.</i>	<i>Pensione- rad per- sonal.</i>
<i>Musikper- sonal</i>	}		Samma per- sonal, som i propositio- nen uppföres vid Livrege- mentets gre- nadjäner.					
<i>Civilmilitär personal.</i>								
<i>Civil perso- nal.</i>								
<i>Pensione- rad per- sonal.</i>								
1 sekundlöjtnant	1 sjukvårdsvicekorpral							
7 fanjunkare	2 sjukvårdssoldater							
13 sergeanter	1 hovslagarvicekorpral.							

Därtill komma läkare, regementsintendent m. m. i resp. stater.

Kostnaderna för den sålunda föreslagna staten hava vi beräknat uppgå till omkring 420,000 kr. eller 250,000 kr. mer än vad i Kungl. Maj:ts förslag upptages för ökning av staterna vid Kronobergs regemente och Norra skånska infanteriregementet (Svea och Göta livgarden.) Därtill komma de ökade kostnaderna för kasernunderhåll, uppvärmning och belysning m. m., vilka kunna beräknas till högst 150,000 kr. Sammanlagda merkostnaden per regemente över Kungl. Maj:ts förslag torde därför icke överstiga 400,000 kr.

Vid bedömande av kostnadsfrågan bör även tagas i betraktande, att såväl Karlskrona som Vaxholm komma att i händelse av där förlagt infanteriregementes indragning få vidkännas avsevärda ekonomiska förluster. Drätselkammaren i Karlskrona har gjort en utredning rörande de ekonomiska konsekvenserna för staden av den ifrågasatta indragningen och framhåller däri, att kommunens inkomster skulle direkt minskas med cirka 81,400 kr. Övriga förluster för stadens handel och näringsliv uppskattas till 100,000-tals kr. årligen. Allt detta skulle resultera i en ökad skatt av omkring 1 kr. pr bevillningskrona. Därest staten befinnes skyldig att lämna kommunerna ersättning för lidna förluster, komma de summor, som under en följd av år måste utanordnas för tillgodoseende av dessa ersättningsanspråk, att stiga till avsevärda belopp.

b) Arméns förseende med självständigt kavalleri.

Kungl. Maj:t föreslår, på grund av därmed förenade besparingar, indragning av kavalleritruppförband till den omfattning, att självständigt kavalleri fullständigt uteslutes ur härorganisationen.

Sedan gammalt har inom varje armé s. k. självständigt kavalleri förefunnits. I regeln har detta kavalleri varit organiserat i divisioner (för delningar) om två eller tre brigader jämte artilleri m. fl. specialtruppdrag. Efter kriget saknas icke i de länder, vilka haft direkt krigserfarenhet att bygga på, sådana huvudsakligen av kavalleri bestående självständiga förband. Sådana synas också hos oss behöfliga och kanske av ännu större värde än i många andra länder.

Det självständiga kavalleriets uppgifter äro i stort sett tvenne: dels den vidsträcktare, strategiska spaningen och dels den rörliga stridsverksamheten.

Vad den strategiska spaningen beträffar, har visserligen det under de senare åren allt mer utvecklade flygväsendet övertagit en stor del av därtill hörande uppgifter. Härmed är emellertid ingalunda sagt, att flygspaningen kan ersätta kavallerispaningen. Spaningen från luften är mycket beroende på väderlek och ljusförhållanden samt den terräng, i vilken fienden uppträder, och svårigheterna i dessa hänseenden kunna ofta nog vara av den art, att flygspaningen icke kan äga rum eller ock att den blir utan resultat.

Vad våra förhållanden beträffar, synes den ofta skogbeväxta terrängen å våra sannolika krigsskådeplatser samt det under långa tider av året tidigt inträdande mörkret jämte vissa andra klimatiska omständigheter (bl. a. de särskilt i Norrland ofta förekommande dimmorna) åstadkomma ganska avsevärda svårigheter för flygspaningens utförande. En från luften vunnin överblick måste vidare kompletteras genom kavallerispaning, vilken det åligger att hålla kännin med fienden och ständigt kontrollera hans förehavanden. Endast genom markspaningsorgan kunna fångar tagas, varigenom ofta nog de bästa upplysningar om fienden erhållas. I de utländska, på krigserfarenheternas grund organiserade arméerna betonas också starkt den erforderliga samverkan mellan flygspaning och kavallerispaning. I betydligt högre grad än vad fallet är å kontinenten synes hos oss erfordras kavalleri för den självständiga, vidsträckta spaningen.

Krigserfarenheterna visa tydligt fördelarna av att disponera lättrorliga, eldstarka förband. För striden äga de modernt organiserade självständiga kavalleriförbanden ett betydande värde på grund av sin lättrorlighet i förening med stor eldkraft. Genom förmåga av hastig utveckling och hastig förflyttning från en stridsterräng till en annan kunna de täcka relativt stora fronter. Ett kavalleriförband kan således med fördel användas, då det gäller att binda och uppehålla en anryckande fiende; denne tvingas på grund av det rörligt förda försvaret till tidsödande utveckling. Då våra eventuella krigsskådeplatser äro vidsträckta i förhållande till vår armés styrka, torde ofta fall kunna inträffa, då det gäller att med jämförelsevis svaga krafter binda en fiende å en viss frontdel, och för detta ändamål lämpar sig väl ett rörligt kavalleriförband. Kavalleriets snabbhet lämpar det även till överraskande företag mot fiendens förbindelser och flanker.

Det kavalleri, som enligt propositionen avses för arméfördelningarna, är ej starkare än att det — med hänsyn till de vidsträckta fronter, våra operativa enheter komma att sträcka sig över och den ofta oöverskådliga och brutna terrängen — fullt ut tages i anspråk för arméfördelningens eget behov. Man torde knappast kunnat sammansätta självständigt kavalleri genom att därför taga erforderliga styrkor ur fördelningskavalleriet.

De skäl, som av oss ovan anförts och vilka även av chefen för generalstaben påvisas (sid. 30 i prop.) för att allt fortfarande bibehålla ett självständigt kavalleri av icke alltför ringa styrka, finna vi mycket tungt vägande. I detta sammanhang kan påpekas, att även försvarsrevisionen finner det nödvändigt, att något kavalleri finnes utöver det i arméfördelningarna ingående, och föreslår för detta ändamål allenast ett regemente; högerreservanterna bibehålla dock en brigad. Chefen för generalstaben finner önskvärt att minska den nuvarande kavallerifördelningen med endast en bataljon — från nuvarande fyra till tre — men har av ekonomiska skäl i sitt besparingsförslag upptagit en brigad om två bataljoner.

En jämförelse mellan kavalleriets styrka i förhållande till övriga trupper inom vår försvarsorganisation och nutida främmande arméer visar, att även efter en ökning med en brigad det svenska kavalleriet kommer att bli relativt svagt; krigserfarenheterna synas sålunda otvetydigt tala för, att åtminstone någon del av den nuvarande kavallerifördelningen bibehålles. I överensstämmelse med högerreservanternas inom försvarsrevisionen och chefens för generalstaben förslag anse vi oss därför böra föreslå, att i härordningen bör utöver i propositionen upptagna truppförband ingå en kavalleribrigad, förslagsvis benämnd Skånska kavalleribrigaden samt bestående av Kronprinsens husarregemente och Skånska dragonregementet, vardera om en bataljon och med bibehållande av sina gamla namn. Brigaden bör förläggas till Ystad, där erforderligt utrymme finnes. Genom en sådan sammanslagning av truppförbanden med förläggning i ett etablissement uppstå betydande besparingar i administrativt avseende.

För den sålunda av oss föreslagna Skånska kavalleribrigaden bör staten i möjligaste mån så avpassas, att brigaden i sin helhet kommer att omfatta styrkan av två fördelningskavalleriregementen, med de smärre jämkningar, som på grund av den gemensamma förläggningen kunna vara betingade; såsom brigadchef upptages en överste och såsom chef för vardera bataljonen en regementsofficer, varjämte ytterligare en regementsofficer bör stå till förfogande såsom kasernofficer, mob. officer etc. Statens sammansättning kommer då att bli:

Officerare:

- 1 överste och chef,
- 1 överstelöjtnant,
- 2 majorer,
- 11 ryttmästare,
- 30 löjtnanter och fänrikar.

Sekundofficerare:

- 1 sekundlöjtnant,
- 9 fanjunkare,
- 17 sergeanter.

Manskap:

- 10 furirer av 1. klassen,
- 38 „ „ 2. „
- 45 korpraler,
- 360 volontärer,
- 2 sjukvårdsfurirer av 2. klassen,
- 2 sjukvårdskorpraler,
- 4 sjukvårdsryttare,

- 2 hovslagarfurirer av 2. klassen.
- 8 hovslagarkorpraler,
- 8 hovslagarryttare och
- 2 gevärshantverkarkorpraler.

Musikpersonal:

- 1 musiksergeant,
- 1 musikfurir av 1. klassen,
- 1 musikfurir av 2. klassen,
- 1 musikkorpral,
- 1 musikvicekorpral,
- 2 musikvolontärer och
- 3 musikelever.

Civilmilitär personal:

- 1 regementsläkare,
- 1 regementsveterinär,
- 1 bataljonsveterinär och
- 2 vapenhantverkare.

Civil personal:

- 1 regementspastor.

Pensionerad personal:

- 4 sekundofficerare.

Härtill kommer 1 kapten (regementsintendent) å intendenturkårens stat.

Antalet stamhästar har i Kungl. Maj:ts förslag beräknats till 130 för varje ridande skvadron vid fördelningskavalleriregementet. Vad Skånska kavalleribrigaden beträffar, torde det för kostnadernas nedbringande vara möjligt att bestämma ett något mindre antal stamhästar. Varje skvadron inom brigaden har därför i enlighet med chefens för generalstaben "besparingsförslag" beräknats erhålla 105 stamhästar. Ur mobiliseringssynpunkt torde en ytterligare minskning av antalet stamhästar icke kunna ske, särskilt med hänsyn till, att tillgången på för ridbruk användbara hästar i enskild ågo är stadd i väsentlig nedgång.

För kostnadernas nedbringande torde man även böra taga i övervägande, huruvida icke det i chefens för generalstaben "besparingsförslag" upptaga utackorderingssystemet borde komma till användning.

I detta sammanhang bör påpekas, att en indragning av kavalleri i den av Kungl. Maj:t föreslagna utsträckningen sannolikt skulle ha en mycket olycksdiger inverkan på vår inhemska avel av för krigsbruk lämpliga hästar och därmed också på den för ett krigs förande så viktiga tillgången

å dylika hästar inom landet. Genom den av Kungl. Maj:t föreslagna indragningen skulle antalet stamhästar vid armén minskas från nuvarande 11,132 till 6,552 och enbart vid i Skåne förlagda truppförband från nu befintliga 3,553 hästar till endast 873. Dessa siffror ådagalägga, att den föreslagna inskränkningen skulle komma att öva en så förlamande inverkan på den varmblodiga hästaveln, att allvarlig fara för tillgodoseendet av remonteringen jämväl för det bibehållna fördelningskavalleriet skulle vållas. Det torde alltså vara uppenbart, att betydande såväl nationalekonomiska som militära värden äventyras genom en så vitt genomförd nedskärning av hästantalet.

Årskontingenten av brigaden tilldelade vapenföra värnpliktiga synes, med hänsyn till det lägre stamhästantalet per skvadron, böra beräknas något lägre än vid fördelningskavalleriet.

Kontingenten beräkna vi till 200 man, varigenom med frånräkning av 4 % avgång före inställelsen till första tjänstgöring skulle på varje skvadron komma 24 man. Tillgång på värnpliktiga för kavalleribrigaden bör beredas genom att antalet värnpliktiga i linjetjänst ökas på sätt, som vi i särskild motion föreslagit.

Därest på ovan föreslaget sätt kasernen i Ystad tages i anspråk för kavalleriets räkning, måste andra anordningar än de av Kungl. Maj:t föreslagna vidtagas för förläggning av Södra Skånska infanteriregementet. Därför synas åtminstone tillsvidare kavallerietablisementen i Malmö och i Landskrona kunna tagas i anspråk.

Kostnaderna.

Årliga kostnader.

Kostnaderna för den av oss föreslagna ökningen av organisationen ha, med användande av samma beräkningsgrunder och å-pris som i Kungl. Maj:ts förslag, beräknats sålunda.

1. Kustfästningarnas behov av infanteribesättning.

Ett regemente.

Löner för den aktiva personalen med avdrag för den av Kungl. Maj:t föreslagna kaderökningen vid Svea och Göta livgarden, resp. Kronobergs och Norra skånska infanteriregementena	kr. 250,000	
Övriga kostnader (byggnaders underhåll, bränsle, lyse, det fast anställda manskapets underhåll m. m.)	» 150,000	
	Säger kr. 400,000	
För ytterligare ett regemente	» 400,000	kr. 800,000

II. Arméns förseende med självständigt kavalleri.

(Skånska kavalleribrigaden.)

Löner för den aktiva personalen.....	kr. 720,000	
Underhåll för det fast anställda manskapet.....	» 270,000	
» » värnpliktiga	» 115,000	
Remontering och underhåll av hästar	» 570,000	
Övriga kostnader	» 225,000	kr. 1.900.000
		<hr/> Summa kronor 2,700,000

På grund av vad vi sålunda anfört, få vi hemställa, att riksdagen måtte besluta, ...

att Karlskrona och Vaxholms grenadjärregementen skola bibehållas och att på vardera av dessa regementens stater uppföras:

Officerare:

M a n s k a p:

1 överste och chef	1 sjukvårdsfurir av 1. klassen
1 överstelöjtnant	1 » » 2. »
1 major	1 sjukvårdskorpral
10 kaptener	1 sjukvårdsvicakorpral
19 löjtnanter och fänrikar	2 sjukvårdssoldater
	1 hovslagarvicakorpral
	1 vapenhantverkarfurir av 2. klassen
<i>Sekundofficerare:</i>	1 vapenhantverkarkorpral
1 sekundlöjtnant	1 vapenhantverkarsoldat
7 fanjunkare	
13 sergeanter	

Manskap:

10 furirer av 1. klassen
18 » » 2. »
21 korpraler
21 vicakorpraler
30 volontärer

Musikpersonal.

Civilmilitär personal.

Civil personal.

Pensionerad personal.

} Samma personal, som i propositionen uppföres vid Livregementets grenadjärer.

I samband därmed minskas staten för Svea och Göta livgarden samt Kronobergs regemente och Norra skånska infanteriregementet med för vardera: 1 major, 2 kaptener, 5 löjtnanter, 2 fanjunkare, 2 sergeanter, 12 furirer, 8 korpraler, 8 vicakorpraler och 6 volontärer ävensom för Kronobergs regemente: med ytterligare 1 kaptan, samt

att Skånska dragonregementet och Kronprinsens husar-

regemente skola bibehållas och sammanslås till en brigad — Skånska kavalleribrigaden — med en sammanlagd styrka ungefär motsvarande två fördelningskavalleriregementen och att på brigadens stat uppföras:

<i>Officerare:</i>	<i>Manskap:</i>	<i>Civilmilitär personal:</i>
1 överste och chef	2 sjukvårdsfurirer av 2. kl.	1 regementsläkare
1 överstelöjtnant	2 sjukvårdskorpraler	1 regementsveterinär
2 majorer	4 sjukvårdsryttare	1 bataljonsveterinär
11 ryttmästare	2 hovslagarfurirer av 2 kl.	2 vapenhantverkare
30 löjtnanter och fänrikar	8 hovslagarkorpraler	
	8 hovslagarryttare	
	2 vapenhantverkarkorpraler	
 <i>Sekundofficerare:</i>	 <i>Musikpersonal:</i>	 <i>Civil personal:</i>
1 sekundlöjtnant	1 musiksergeant	1 regementspastor
9 fanjunkare	1 musikfurir av 1. klassen	
17 sergeanter	1 » » 2. »	<i>Pensionerad personal:</i>
	1 musikkorpral	4 sekundofficerare
 <i>Manskap:</i>	1 musikvicekorpral	samt å intendentur-
10 furirer av 1. kl.	2 musikvolontärer	kårens stat 1 in-
38 » » 2. »	3 musikelever	tendent.
45 korpraler		
360 volontärer		

Stockholm den 26 februari 1914.

Carl Swartz.
K. von Geijer.

Knut Heyman.
Axel Wachtmeister.

Adolf Dahl.
J. Clemetson.
Jöns Jönsson.